

Det er jo rigtigt, som hr. Duetoft påpeger, at offentligheden for visse deles vedkommende er gået hjem. Men jeg må sige til hr. Duetoft, at det er ikke sikkert, det skyldes, at offentligheden ikke har en interesse i det her område. Det kunne måske skyldes, at det hele er fastlagt, at det hele er på plads, og at der selvfølgelig ikke er mulighed for, at der kan røres ved det gennem en debat som denne. Derved er den jo ikke så interessant at følge, som hvis der kunne bestemmes noget, hvis der virkelig kunne diskuteres indholdsmæssigt.

Nu skal man så ikke ud og have en dialog med den danske befolkning om indholdet af regeringens oplæg. Det kan man jo selvsagt ikke få, når oplægget er lagt på plads og i faste rammer. Nu skal man derimod ud og forklare befolkningen, at regeringen har valgt rigtigt, og at det indhold, som regeringens oplæg har, er det, som Danmark bør mene ved regeringskonferencen.

Det er for Dansk Folkeparti at se et forkert udgangspunkt. Det, vi kan sige til det, er: Hvad gør vi ved det? Det med, at befolkningen ikke inddrages, får nogen til at resignere og sige: Der er ikke noget at gøre ved det; det kan ikke være anderledes. Andre siger: Det *skal* være anderledes.

Vi skal senere debattere et beslutningsforslag, som tager hånd om dette problem, nemlig ved at man siger, som hr. Ove Fich også har været inde på i dagspressen tidligere på året, at man skal spørge befolkningen, fordi det er måden, man får inddraget denne på.

Vi har selvfølgelig noteret os, at det danske oplæg alene er regeringens, og at SF ikke står bag. Vi skal ikke blande os i andre partiers interne overvejelser, men vi skal notere med tilfredshed, at regeringen ikke fik SF med på dens oplæg. Det giver håb om, at der er flere partier, der har en interesse i at fortsætte debatten om indholdet af, hvad der foregår på regeringskonferencen i modsætning til, hvis mange partier havde stået bag. Så det tror vi kan gavne næste års debat under regeringskonferencen.

Men regeringen gik jo efter et bredt forlig både med Venstre og De Konservative og SF. Og med al respekt for Venstres og De Konservatives efterfølgende støtte til oplægget så kan man i hvert fald ikke i EU-spørgsmålet karakterisere det som et bredt forlig.

Udgangspunktet for at få befolkningens efterfølgende støtte til det regeringsoplæg, som nu er på plads, daler efter vores opfattelse. Når vi

hører debatten her i dag, så er der jo heller ikke noget, der tyder på, at der er ret mange, der egentlig har lært noget af den debat, der var i forbindelse med afstemningen den 2. juni 1992, hvor et flertal af den danske befolkning sagde nej til unionsudviklingen.

I Dansk Folkeparti ønsker vi generelt større respekt for befolkningens ønsker. Det er også derfor, vi mener, at det er befolkningen og ikke politikerne, der skal bestemme tempoet i EU-samarbejdet. Vi ønsker et samarbejde i Europa, som bygger på selvstændige frie nationer. Vi ønsker, at der placeres nogle klare hegnspele for EU-samarbejdet med det udgangspunkt, at det er inden for de handelspolitiske spørgsmål og inden for miljøområdet, det stærkere integrerede samarbejde skal være. Hvis der på denne måde er nogle meget klare hegnspele for, hvad EU skal blande sig i og tage sig af, og hvad EU ikke skal blande sig i, så er vi også interesseret i, at vi har et stærkt samarbejde i EU på de områder.

Men det, som vi ser en tendens til også i regeringens oplæg, er det modsatte, nemlig at man ikke forsøger at placere nogen som helst former for hegnspele for, hvad EU skal tage sig af. Man lægger tværtimod op til nye samarbejdsområder, og man lægger op til, at der skal være flere flertalsafgørelser inden for de samarbejdsområder, man allerede har. Det er den vaskeægte unionsudvikling, som regeringen her lægger sig fast på. Som hr. Ove Fich tidligere var inde på, træder Danmark således aktivt på pedalerne i stedet for at træde på bremseklodderne. Det er ikke det, Dansk Folkeparti synes Danmark burde, og det er ikke det, vi tror befolkningen ønsker.

Man kunne næsten tro, at regeringsoplægget er udarbejdet efter en skabelon, der hedder: Hvad vil de store lande i EU-samarbejdet mon have? Det vil vi acceptere – endda allerede i vores forhandlingsoplæg. Vi lægger på den måde ikke op til en egentlig forhandling, vi lægger nærmere op til knæfald for de store landes ønsker ud fra deisen, som jeg nævnte før, om flere flertalsafgørelser, men også ud fra, at det dobbelte flertalsprincip skal indføres, og at der altid skal et stort land med som formandsland.

Et andet område, hvor regeringens oplæg også er ude på en glidebane, er i forbindelse med udenrigspolitikken. Noget, der virkelig kendetegner et selvstændigt land, er jo retten til og muligheden for at føre sin suverænt egen udenrigspolitik. Men fra et krav om, at der skal